

[Ingerlise Koefoed]

alligevel have stor betydning ude i kommunerne, når man ser på, hvad de har sparet på, og hvad de planlægger at spare på: de vil nedlægge filialer, de vil nedlægge bogbusser; de nedlægger den opsøgende virksomhed over for de mennesker, der har svært ved at komme på biblioteket, de indskrænker materialekøbet, de indskrænker specielt bogkøbet, og de nedlægger musikafdelinger og andre afdelinger, som har tiltrukket et stort og nyt publikum.

Der er også det at sige til det, at materialerne på bibliotekerne, specielt bøgerne, har fået en prisstigning, der gennemsnitligt ligger langt over prisstigningerne på øvrige vareområder. Det har været sådan i mange år, at bibliotekerne ikke har kunnet følge med i bogudvalget, fordi bøgerne – ikke mindst de udenlandske bøger, som mange af de store biblioteker køber – er blevet meget, meget dyrere end de pris- og lønreguleringer, man har kunnet lægge ind i budgetterne.

Det fører lige over i spørgsmålet om bog-situationen og bogudvalgets betænkning, som hr. Lasse Budtz og vistnok også andre omtalte. Jeg er enig med hr. Lasse Budtz i, at det forslag om en bogfond, der ligger i bogudvalgets betænkning, skulle man se nøjere på. Det vil vel være sådan, som hr. Flemming Jensen sagde, at der stadig væk er en meget stor bogproduktion her i landet, men den lidt særegne bog, skønlitteraturen, den særlige børnebog, den illustrerede firfarvede billedbog, forsvinder meget hurtigt ud af markedet. Det er meget vigtigt, at man på en eller anden måde fra lovgivernes side finder frem til en måde, hvorpå man kan støtte opretholdelsen af bredden i bogproduktionen, og jeg mener, at der i de tanker om en bogfond, flertallet i bogudvalget er kommet med, ligger en inspiration, som vi burde arbejde videre med her i folketinget.

Hr. Flemming Jensen var også inde på – det var egentlig morsomt at høre fra de konservative – at vi tænkte så meget på de store byer, vi så tingene fra de større byers synspunkt, vi burde egentlig decentralisere vores opmærksomhed lidt og se på, hvad der skete ude på landet, ude i kommunerne. I den forbindelse nævnte hr. Flemming Jensen Hald Hovedgaard og de aktiviteter, der bl.a. på grund af Dansk Forfatterforenings og de jyske forfatters interesse i at bruge Hald Hovedgaard, har blomstret dér i de senere år.

Hr. Flemming Jensen brugte Hald Hovedgaard som et eksempel på, at man skal give hjælp; staten havde givet 100.000 kr. til selvhjælp. Det mener jeg er et meget vigtigt princip for en masse af den kulturpolitik, også vi i SF støtter, og som de andre partier herinde, i hvert fald angiveligt, støtter.

Men så vil jeg da gerne spørge, hvorfor man var så afvisende over for det forslag, vi havde for nylig, om, at staten skulle støtte bevægelser, grupper, foreninger og kommuner, der selv ville lægge nogle penge på bordet til et medborgerhus, hvis de penge var samlet sammen. Hvis der var et budget, hvis der kom en ansøgning og huset i øvrigt opfyldte betingelserne: at være åbent for alle og brugerstyret og sådan noget, så skulle staten gå ind og støtte disse huse. Jeg kan faktisk ikke se, at det forslag ikke præcis var skræddersyet til modellen hjælp-til-selvhjælp, og det er endnu ikke gået op for mig, hvorfor alle de borgerlige partier opfattede det som det værste forsøg på styring, man endnu havde set fra SFs side. Jeg vil meget gerne oplyses om, hvad det var, der var så slemt ved det, hvis det ikke netop var det, at bevægelserne, grupperne, de dér lidt mindre kontrollable mennesker, også skulle have lov til at lave dette, at det ikke kun var kommunerne.

Hr. Flemming Jensen og hr. Bernhard Baunsgaard talte om den konkurrence, bibliotekerne har påført det private foreningsliv, og mente, at det derfor var rimeligt, at man i bibliotekerne skulle tage penge for kulturelle arrangementer for voksne, ikke bare for foredragsaftener, som hr. Bernhard Baunsgaard ynder at kalde det. Jeg vil godt spørge, hvor mange eksempler man har på, at et bibliotek med sine kulturelle arrangementer har ødelagt foreningslivet noget sted. Jeg har ét, og det stiller jeg gerne til rådighed: i en københavnsk omegnskommune, hvor der var en musikforening, lavede man et musikbibliotek. Det blev så godt, og det lavede så mange koncerter, at musikforeningen desværre gik neddem og hjem og testamenterede sin formue til musikbiblioteket, som de syntes lavede sådan et udmærket arbejde. Det er det eksempel, jeg kender.

Jeg ved, at der i, jeg tror 53 kommuner er oprettet kulturelle samråd eller foreningssamråd, hvor biblioteket udfører sekretariatstjeneste for alle foreningerne, hvor man samordner arrangementer, hvor man ikke går i